

„nagyobb boldogság adni”

Életige

„Aki csak egy pohár vizet ad is nektek inni az én nevemben (...), bizony mondom nektek, nem veszíti el jutalmát.” (Mk 9,41)

2006. október

10

Jézus az egész evangéliumban arra szólít fel minket, hogy adjunk: adjunk a szegényeknek, azoknak, akik kölcsönt kérnek tőlünk, adjunk enni az éhezőknek.

Adjunk, viszonzást nem várva...

Ő maga elsőként adott: egészséget a betegeknek, bocsánatot a bűnösöknek, életet adott mindannyiunknak.

Az ösztönös, önző harácsolást Jézus a nagylelkűséggel, a saját igényeink előtérbe helyezését a másokra való odafigyeléssel állítja szembe. A birtoklás kultúrájával szemben az adás kultúráját hangsúlyozza.

Nem az a lényeg, hogy sokat vagy keveset tudunk-e adni. Az számít, hogy „hogyan” adunk, mennyi szeretet van a másik iránti figyelmességünk akár egy apró gesztusában is.

Igen, egy pohár víz: egyszerű és mégis nagy tett Isten szemében, ha Őérte vagy szeretetből tesszük.

A szeretet árnyalt: megnyilvánulásához megtalálja a legmegfelelőbb módot. A szeretet **szolgálatkész**: ha észreveszi, hogy a másoknak szüksége van valamire, mindent megtesz, hogy segítségére siessen.

A szeretet lényegre törő:

odafigyeléssel, szolgálattal és segítőkészséggel képes a felebaráthoz közeledni.

Az e havi életige segíthet abban, hogy **felfedezzük minden cselekedetünk értékét**: a házimunkától, az iskolai teendőig.

Minden figyelmes és segítőkész szolgálattá válhat.

A szeretet új szemet ad majd nekünk, hogy meglássuk, másoknak mire van szükségük, **hogy találékonyan és nagylelkűen elébük siessünk.**

És az eredmény? Az ajándékok kézről kézre fognak járni, mert a szeretet szeretetet szül. Az öröm megszorozódik, mert „nagyobb boldogság adni, mint kapni”.

Történt egyszer, hogy...

Néhány nappal ezelőtt hazafelé menet a templom előtt megláttam egy embert hat nagyon szegény gyerekkel. Közeledésemre rögtön megkérdezték, hogy tudnék-e segíteni néhány ruhadarabbal. Levettem az ingemet, és odaadtam az embernek. Ő meg sem tudott szólalni a meglepetéstől, mert az ing szép volt. A végén nagyon megköszönte nekem.

Tiberio – Recife (Brazília)

A bárban észrevettem, hogy bejött egy nagyon idős szegény asszony, aki egy csésze teát kért. A kiszolgáló sejtette, hogy nem fog tudni fizetni érte, ezért nem adott neki. Mikor láttam ezt a jelenetet, felmerült

bennem a kérdés: „Most mit tehetek én?” Zsebembe nyúltam. Csak aprópénzt találtam, de talán elég lesz az asszonynak. Ekkor jött az ötlet, hogy úgy szerethetném jobban egyszerre az asszonyt és a kiszolgálót is, ha a pénzt az utóbbinak adom: „Adja nyugodtan a teát az asszonynak, én fizetem!”. Nagy meglepetésemre az így válaszolt: „Nem hagyom, hogy te fizess, nem lenne helyes! Nagylelkűséged megmutatta nekem, hogy nekem tulajdonosként sokkal egyszerűbb felajánlani ingyenesen egy csésze teát ennek az asszonynak.” Ő is el kezdett szeretni – gondoltam – elég volt csak nekem elkezdeni!

John Paul - Pakisztán